

11. Blomst kan visne, før Sol nedgaar.

J. P. E. Hartmann.

Moderato.

1. Blomst kan vis - ne, før Sol ned - gaar, ud - sprunget i Mor - gen -
 rø - den; Ro - sen - blom - men paa tolv - te Aar, For -
 æl - drenes Fryd, laa for Dø - den! Det hænd - te sig i Ka -
 per - na - um, hvor Frel - se - ren dvæ - led!

2. Paa sit Ansigt for Herrens Fod
 Jairus han bad i Nøden:
 Hjælp i Naade, o Mester god!
 Min Eneste ligger for Døden!
 Det hændte sig i Kapernaum, hvor Frelseren dvæled!

3. Folkestimlen var tæt og tvær,
 Den brød sig kun lidt om Vaanden;
 Sent det gik som til Jordefærd,
 Mens Pigen hun opgav Aanden!
 Det hændte sig i Kapernaum, hvor Frelseren dvæled!

4. Rygtet snart gik fra Mund til Mund,
 Ulykker de spørges saa fage;
 Jesus siger dog: Tro du kun!
 Med mig skal slet Ingen forsage!
 Det hændte sig i Kapernaum, hvor Frelseren dvæled!

5. Jesus griber den kolde Haand,
 Det lyder: sid op, min Pige!
 Brat sig rejser med Liv og Aand
 Et Rov fra de Dødes Rige!
 Det hændte sig i Kapernaum, hvor Frelseren dvæled!

6. Ord der skal af det Jærtagn gaa,
 Ustandset i Verden saa vide,
 Til af Graven vi selv opstaa
 Og juble ved Frelserens Sidel!
 Det hændte sig i Kapernaum, hvor Frelseren dvæled!

N. F. S. Grundtvig.